

Sygn. akt IV KK 343/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziulewicz (przewodniczący)
SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)
SSN Józef Szewczyk

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika
w sprawie **Z. M.**,
oskarżonego z art. 263 § 4 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 21 stycznia 2015 r.,
kasacji, wniesionej przez prokuratora,
od wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 3 lipca 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w N.
z dnia 20 stycznia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w N. wyrokiem z dnia 20 stycznia 2014 r., warunkowo umorzył na dwuletni okres próby postępowanie karne przeciwko Z. M. o to, że bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 30 czerwca

2012 r. w N., prowadząc na podstawie koncesji MSWiA z dnia 27 października 2010 r. działalność gospodarczą w postaci sklepu myśliwskiego „Ż.”, nieumyślnie utracił istotną część broni palnej, tj. lufę pistoletu CZ 75 kal. 9 mm PARA, która zgodnie z prawem pozostawała do jego dyspozycji tj. o przestępstwo z art. 263 § 4 k.k. oraz na mocy art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł świadczenie pieniężne w kwocie 400 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił „obrazę przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez błędne przyjęcie, iż zagubiona lufa pistoletu stanowiła istotną część broni, co jest sprzeczne z protokołami kontroli przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Policji, zeznaniami św. [...], wyjaśnieniami oskarżonego oraz naruszenie zasady *in dubio pro reo* i pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego poprzez wykluczenie, iż lufa pistoletu mogła ulec przeróbkom rusznikarskim, co nie było uprawnione w świetle zebranego materiału dowodowego, tj. naruszenie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.” Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2014 r., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego Z. M., a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa. Z uzasadnienie zaskarżonego wyroku wynika, że zdaniem tego Sądu, Sąd I instancji dopuścił się obrazy prawa materialnego w postaci art. 263 § 4 k.k. poprzez przypisanie oskarżonemu przestępstwa, które nie nosi wszystkich ustawowych znamion czynu zabronionego, gdyż Sąd Rejonowy warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu o to, że nieumyślnie utracił lufę pistoletu określonej marki, mimo iż stan prawny obowiązujący zarówno tempore criminis, jak i w chwili orzekania kryminalizował utratę lufy z komorą nabojową.

Kasację od prawomocnego orzeczenia Sądu odwoławczego wniósł prokurator Prokuratury Okręgowej zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając „rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść

wyroku, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. przez niezasadne uznanie, iż opis czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd Rejonowy, zakwalifikowanego jako przestępstwo z art. 263 § 4 k.k., nie zawierał znamienia <broń palna>, co skutkowało przyjęciem, iż czyn ten nie zawierał wszystkich znamion tego typu czynu zabronionego i doprowadziło w konsekwencji na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 458 k.p.k. do oczywiście bezzasadnego uniewinnienia oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art. 263 § 4 k.k.". Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Generalnej na rozprawie kasacyjnej poparł pisemną kasację prokuratora.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez prokuratora jest zasadna, gdyż wyrok Sądu Okręgowego zapadł z rażącym naruszeniem przepisów prawa wskazanych w kasacji, które miało istotny wpływ na wydanie wyroku uniewinniającego.

Na wstępie należy zauważyć, na co słusznie zwraca uwagę skarżący w kasacji, że Sąd odwoławczy wydając wyrok uniewinniający powołał się jedynie na przepis art. 414 § 1 k.p.k. jako podstawę rozstrzygnięcia, nie wskazując jednak wymienionego w nim przepisu art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., który stanowi podstawę wydania wyroku w przypadku stwierdzenia, iż czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego, jak też całkowicie pominął regulację zawartą w przepisie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., mimo iż rzekome uchybienie (niekompletność znamion w opisie czynu przypisanego), uwzględnione przez Sąd z urzędu, w istocie miało polegać na naruszeniu tego przepisu. Okoliczność ta nie miała jednak wpływu na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przechodząc do merytorycznej oceny zaskarżonego wyroku należy stwierdzić, że opis czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd Rejonowy zawierał wszystkie ustawowe znamiona występku z art. 263 § 4 k.p.k., a tym samym nie miała zastosowania regulacja z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. Błądność stanowiska Sądu odwoławczego wynika z faktu, iż odniósł się on tylko do fragmentu opisu czynu w postaci „lufa pistoletu”, a w zasadzie tylko do wyrazu

„lufa” uznając to za znamię przestępstwa, a pominął inne jego elementy, z których wprost wynikało, iż opis zawierał znamię określające przedmiot bezpośredniego działania przestępstwa z art. 263 § 4 k.k., tj. „broń palną”. Przypomnieć należy, że dla analizy ustawowych znamion przestępstw z art. 263 k.k. istotne znaczenie mają przepisy ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 576 ze zm.) zawierające między innymi definicję broni. W opisie czynu przypisanego oskarżonemu użyto określenia „istotna część broni palnej”, a więc odwołano się do regulacji zawartej w art. 5 ust. 1 tejże ustawy stanowiącej, iż za broń uważa się także gotowe lub obrobione istotne części broni. Tym samym w opisie czynu wskazane zostało ustawowe znamię „broń palna” w postaci uwzględniającej treść art. 5 ust. 1 powołanej ustawy. Dokonano w ten sposób konkretyzacji tego znamienia wskazując, iż oskarżony utracił nie broń kompletną, lecz jego istotną część uznaną przez ustawodawcę także za broń palną. Powyższe określenie zostało w opisie czynu dookreślone poprzez wskazanie, iż tą istotną częścią broni była „lufa pistoletu” ze wskazaniem dokładnie, jakiego rodzaju był to pistolet i jaki konkretnie był to egzemplarz tej broni. Przy czym to dookreślenie nie było faktycznie w pełni precyzyjne, gdyż nie użyto zwrotu „z komorą nabojową”, jak to stanowi przepis art. 5 ust. 2 ustawy o broni i amunicji w brzemieniu obowiązującym od 10 marca 2011 r. Użycie określenia „lufa pistoletu” wraz z dokładnym opisem broni z jakiej ona pochodziła, oznaczało jednak zawężenie rodzajów luf broni palnej tylko do tych montowanych w określonego rodzaju pistoletach, a te zawsze mają komorę nabojową, w przeciwieństwie np. do rewolwerów, w których komora nabojowa zawsze stanowi element konstrukcyjny bębna.

Opis czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd Rejonowy zawierał więc wszystkie ustawowe znamiona występku z art. 263 § 4 k.p.k., a Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok rażąco naruszył przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Zaszła więc konieczność uchylecia zaskarżonego przez prokuratora wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu, który będzie związany powyższymi zapatrywaniami Sądu Najwyższego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

